

Arrest

nr. 74 323 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. STESENS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 september 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 17 maart 1987 in Shali (Tsjetsjenië). Op 15 april 2011 kwamen zes gewapende mensen 's nachts bij u thuis langs. De volgende ochtend vertrokken ze. Op 16 april 2011 kwamen 's nachts twee auto's met gewapende en gemaskerde mensen naar u thuis. Ze sloegen uw deuren kapot en trokken een zak over uw hoofd. U werd meegenomen naar een kelder. U werd geschopt en hard op uw hoofd geslagen. U werd ondervraagd over de zes mannen die u thuis had ontvangen. Op 28 april 2011 werd u terug naar huis gebracht. Er werden wapens in uw hutje gelegd. De politie vroeg u een wapen vast te houden alsof u een strijder was. Dit werd opgenomen op video. U slaagde erin weg te lopen, terwijl de politie in uw richting schoot. U liep twee uur lang. Op de plaats Kosjara ontmoette u een oude man. U bleef bij hem wachten tot 's nachts. De oude man bracht u naar de stad Tselonej. Daar nam u een taxi naar Grozny. In Grozny verbleef u op verschillende adressen bij familieleden en vrienden. Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië in de nacht van 5 juni 2011. Vanuit Grozny reisde u in een vrachtwagen met twee chauffeurs naar Oekraïne, waar u de volgende nacht aankwam. Op 7 juni 2011 vertrok u in een andere vrachtwagen met twee chauffeurs vanuit Oekraïne naar België. Op 9 juni 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel uw Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met Kadyrovtsi en politieagenten. Deze problemen ontstonden nadat zes gewapende mannen een nacht bij u thuis verbleven. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Ten eerste stel ik vast dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden (CGVS, p. 11). Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van het bezoek van de zes gewapende mannen, uw ontvoering op 16 april 2011, uw daaropvolgende opsluiting en de bij uw vrijlating gemaakte video-opnames. Verder verklaarde u dat uw vader een paar jaar geleden vijf à zes dagen in de gevangenis zou hebben gezeten (CGVS, p. 11). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen. Bijgevolg is de inschatting van uw asielmotieven in hoge mate beperkt tot de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag. Ten tweede ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België. U verklaarde dat u in een vrachtwagen naar Oekraïne reisde. Daar stapte u over in een andere vrachtwagen die u naar België bracht. U zou onderweg tussen Rusland en België nooit gecontroleerd zijn (CGVS, p. 6). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat vrachtwagens zeer intensief met hoogtechnologische apparatuur gecontroleerd worden aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoep in de laadruimte van een vrachtwagen te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoep in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder gecontroleerd of gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u verklaarde onvermogen om uw internationaal paspoort voor te leggen, moet worden gewezen op een aantal onlogische verklaringen van u aangaande dit paspoort. Zo is het opvallend dat uw internationaal paspoort al meer dan negen maanden voor uw ontvoering werd afgehaald bij de autoriteiten. U verklaarde dat u dit paspoort afhaalde om naar België te kunnen komen aangezien de chauffeur vroeg om uw paspoort en geld. Volgens de stempel in uw Russisch binnenlands paspoort werd uw internationaal paspoort op 23 juli 2010 afgehaald. U werd echter pas op 16 april 2011, meer

dan negen maanden na de afhaling van uw internationaal paspoort, ontvoerd. Daarenboven verklaarde u dat u voor uw ontvoering in april 2011 zelf geen problemen kende (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de reden waarom u uw internationaal paspoort al in juli 2010 liet afhalen, verklaarde u dat u al ieder jaar problemen had thuis. U stelde dat uw vader en broers in de gevangenis belandden (CGVS, p. 5). U verklaarde echter dat de problemen van uw vader voor u geen reden vormden om uw land van herkomst te verlaten (CGVS, p. 11). Het feit dat u meer dan negen maanden voor uw ontvoering een internationaal paspoort liet afhalen bij de autoriteiten, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de redenen die er toe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten en de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u er zou gekend hebben. Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u uw internationaal paspoort via klandestiene demarches heeft verkregen. Meer bepaald verklaarde u dat een familielid uw internationaal paspoort regelde. Het familielid gaf dit internationaal paspoort rechtstreeks aan uw chauffeur. Er waren geen problemen bij de aanvraag of afhaling van uw internationaal paspoort. U heeft dit document zelf niet in handen gehad (CGVS, p. 4). Echter is het onlogisch dat u uw internationaal paspoort op niet-officiële wijze zou verkregen hebben. Op het moment van de verkrijging van uw internationaal paspoort, in juli 2010, kende u immers nog geen problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst. Hierdoor is het niet aannemelijk dat u uw internationaal paspoort door een familielid zou moeten laten afhalen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt bovendien dat een internationaal paspoort in de Russische Federatie persoonlijk moet worden afgehaald. Daarenboven is het evenzeer onlogisch dat uw internationaal paspoort aan de passeur zou zijn afgegeven. U verklaarde immers dat u verborgen in het laadruim van een vrachtwagen reisde en onderweg naar België niet werd gecontroleerd (CGVS, p. 6). In deze context is het onverklaarbaar waarom uw internationaal paspoort niettemin aan de passeur zou zijn afgegeven. Met betrekking tot uw internationaal paspoort ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid reeds sterk uitgehold. Het belang van deze vaststelling wordt des te groter aangezien u ter bewijs van uw identiteit enkel uw Russisch binnenlands paspoort voorlegde en geen enkel begin van bewijs inleverde met betrekking tot de problemen die u in uw land van herkomst zou gekend hebben. Ten derde, wat betreft uw verklaringen aangaande uw asielproblemen op zich, kon u onaannemelijk weinig informatie geven met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven wie de zes gewapende mannen waren die u op 15 april 2011 thuis bezochten en tot de volgende ochtend bij u bleven. Verder kende u de naam niet van de oude man die u hielp nadat u was weggelopen bij uw vrijlating, hoewel u deze man kende (CGVS, p. 10). Bovendien wist u niet of uw familieleden nog problemen kenden na uw vlucht naar België en of u officieel werd of wordt gezocht in uw land van herkomst. Klaarblijkelijk ondernam u geen stappen om meer informatie van uw familieleden te verkrijgen over de verdere ontwikkeling van uw problemen of over hun huidige situatie. Nochtans zouden uw vader en uw neven vroeger al problemen met de autoriteiten gekend hebben (CGVS, p. 10-11). Hierdoor kan ik verwachten dat u toch enige ijver zou tonen om meer informatie te verkrijgen over de huidige situatie van uw familieleden. U stelde dat u uw familieleden niet opbelde omdat ze dan problemen zouden krijgen en omdat de telefoongesprekken worden afgeluisterd (CGVS, p. 3, 10 en 11). Gezien het gebrek aan kennis dat u aangaande de ernst, aard en verdere ontwikkeling van uw eigen problemen, is deze loutere bewering op zich weinig overtuigend. Sowieso is het redelijk te stellen dat er andere communicatiemiddelen behalve telefoon bestaan, om, desnoods via tussenpersonen contact op te nemen met uw familieleden in uw land van herkomst. Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw Russisch binnenlands paspoort) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. U legde geen enkel ander document voor om de problemen die u in Tsjetsjenië gekend heeft, te staven. Aangaande de geheugenproblemen en psychologische problemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 4, 5, 7, 9 en 11), moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen en psychologische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn. Wat de vraag naar de toepassing van

artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins een afweging tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds. Het belang van de staat is volgens hem nihil, terwijl de schade die aan verzoeker zou berokkend worden, enorm is. Verzoeker stelt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen én zowel artikel 62 van de vreemdelingenwet als de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) als artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn. Verzoeker stelt verder dat het Commissariaat-generaal onterecht besliste dat er geen sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Nergens blijkt namelijk dat verzoekers verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen. Verzoeker benadrukt dat hij zijn verklaringen diende af te leggen voor een Russische tolk, terwijl zijn moedertaal Tsjetsjeens is. Verzoeker verklaarde reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de Russische taal niet goed spreekt. Hij verklaarde tevens dat hij het slachtoffer werd van ernstige slagen en verwondingen, waardoor hij ernstige geheugenproblemen ondervindt. Volgens verzoeker worden hiermee de fouten in de weergave van het asielrelaas verklaard. Met betrekking tot het gebrek aan bewijs, stelt verzoeker dat hij in alle haast zijn land is ontvlucht, waardoor hij zich niet kon voorbereiden op zijn vertrek. Zelfs in de hypothese dat hij wel voldoende tijd zou hebben, zou hij naar zijn mening onmogelijk aan de nodige stukken kunnen geraken. In Tsjetsjenië zijn mensenrechtenschendingen namelijk schering en inslag en illegale arrestaties komen dagelijks voor. Getuigen wensen ook nooit verklaringen af te leggen, uit angst voor hun leven. Met betrekking tot het internationaal paspoort, verklaart verzoeker dat hij deze diende te overhandigen aan de smokkelaar en dit nadien niet meer terug kreeg. Verzoeker bevestigt dat er in de vrachtwagen zelf geen controle was, terwijl de deuren op zich wel geopend werden. Verzoeker zat volledig afgedekt in de vrachtwagen, waardoor men hem niet kon vinden. In verband met zijn paspoort legt hij verder uit dat hij dit had laten aanmaken omwille van de aanhoudende problematiek inzake veiligheid en mensenrechtenschendingen. Zijn vader en broers belandden immers in de gevangenis, waardoor verzoeker uit voorzorg de nodige stappen ondernam, zodat hij later onmiddellijk het land zou kunnen verlaten waarbij de smokkelaar uiteraard om een internationaal paspoort zou verzoeken. Daarnaast werd dit paspoort niet op een corrupte wijze verkregen, zoals volgens verzoeker beweerd wordt in de bestreden beslissing, maar via tussenkomst van zijn moeder, waarna hij het paspoort zelf afhaalde. Verzoeker wenst opnieuw te benadrukken dat er iets is misgelopen bij de tolk, waardoor er allerminst een eerlijk verhoor heeft plaatsgevonden. Met betrekking tot de aanval, is verzoeker van mening dat het logisch is dat hij geen verdere kennis had omtrent de identiteit van de “*gemaskerde (!)*” mannen, aangezien deze geen vrienden van hem waren en hem met de dood bedreigden. Verzoeker stelt dat hij tot op heden geen contact heeft opgenomen

met zijn familie, omdat hij hen niet in gevaar wilde brengen. Hij kent bovendien geen tussenpersonen die hem op een veilige manier met zijn familie in contact kunnen brengen. Verzoeker wijst verder op de UNHCR Proceduregids en stelt dat zijn verklaringen voldoende zijn, indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, wat volgens hem het geval is. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing hierover geen motivering bevat. Uit de Memorie van Toelichting bij de wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu. Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië tot op heden nog niet genormaliseerd is en dat de machthebbers hun macht misbruiken. Mensen worden volgens hem illegaal gearresteerd, vastgehouden, ontvoerd en gefolterd. Verzoekers relaas wordt volgens hem ondersteund door de praktijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de fundamentele rechten van de mens, zoals bepaald in het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de bestreden beslissing wordt er volgens verzoeker geen passende belangenafweging gemaakt en er werd geen enkele feitelijk omstandigheid in aanmerking genomen. Uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Tsjetsjenië op grote schaal worden geschonden. Dit wordt bevestigd door het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing. Bij een terugkeer zal verzoeker het slachtoffer worden van gewelddaden. Dit druist in tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens, aldus verzoeker. De bestreden schendt dan ook volgens hem artikel 3 en artikel 14 van het EVRM.

2.2. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze de artikel 8, al dan niet samengelezen met artikel 14 van het EVRM geschonden is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, benadrukt na analyse van de informatie over Tsjetsjenië, de noodzaak van een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. De beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de problemen die hij verklaarde gekend te hebben. Daarnaast vermoedt het Commissariaat-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hij hierover allerhande onlogische verklaringen aflegt. Er kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn reisweg. Ten derde kon verzoeker onaannemelijk weinig informatie geven met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas. Aangezien deze aspecten de kern van het asielrelaas vormen, kon er volgens het Commissariaat-generaal van verzoeker worden verwacht dat hij hieromtrent meer gedetailleerde informatie kan verschaffen. Verzoekers Russisch binnenlands paspoort heeft geen invloed op de gemaakte beslissing, aangezien het elementen betreffen die niet betwist worden. Aangaande zijn geheugenproblemen legt verzoeker volgens de commissaris-generaal geen enkel medisch attest of bewijs voor waardoor niet kan worden besloten dat de vaagheden daaraan te wijten zijn. Wat tenslotte de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, besluit het Commissariaat-generaal na analyse van beschikbare informatie dat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De snelheid waarmee verzoeker zijn land zou hebben verlaten en zijn bewering dat niemand uit angst voor zijn leven verklaringen wil afleggen, volstaan niet als rechtvaardiging voor het ontbreken van elk begin van bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Vooreerst is de stelling van verzoeker met betrekking tot zijn overhaast vertrek onjuist aangezien de feiten volgens verzoeker plaatsvonden op 16 april 2011 (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 7), terwijl hij verklaarde slechts op 5 juni 2011 te zijn vertrokken vanuit Grozny (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 5). Ten tweede toont verzoeker niet aan dat hij enige concrete poging heeft ondernomen om bewijsmateriaal over de aangehaalde vervolgingsfeiten te verzamelen. De Raad stelt ook vast dat verzoeker sedert zijn 'snelle' vertrek uit zijn land van herkomst reeds een half jaar in België verblijft en bijgevolg ruim de tijd had om eventuele bewijsstukken te verzamelen. De beweringen van verzoeker over de onwil van getuigen om verklaringen af te leggen is niet bij machte om te verklaren waarom verzoeker geen enkel officieel document over de inval van de gewapende mannen, zijn beweerde ontvoering, zijn opsluiting, zijn vrijlating en de daarbij gemaakte video-opname of het verblijf in de gevangenis van zijn vader kan voorleggen.

2.8. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de actuele stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over zijn situatie. Hij verklaarde geen contact meer te hebben met zijn familieleden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 3), zodat hij niet kon aangeven of zijn familieleden nog problemen kenden nadat hij naar België kwam (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 10). Zijn loutere bewering dat hij bang is dat de telefoons afgeluisterd worden en dat hij geen tussenpersonen kent die hem in contact kunnen brengen met zijn familie, is onvoldoende, vermits verzoeker hier beroep kan doen op allerlei (rechts-)hulpinstanties en gebruik kan maken van talrijke communicatiekanalen om aan dergelijke informatie te geraken. Een dergelijk manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen relateert de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de totale afwezigheid van documenten niet kan compenseren door duidelijke verklaringen af te leggen. Zo bleek verzoeker niet te weten waarom hij werd aangehouden, maar bevestigt hij wel dat het te maken had met de overnachting van de 6 mannen die bij hem langskwamen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 8). Ook verklaarde verzoeker enerzijds dat hij de oude man kende die hem na zijn vrijlating hielp, maar beweerde hij anderzijds diens naam niet te weten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 10). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het logisch is dat hij niet kan zeggen wie de zes mannen waren die hem met de dood bedreigden, vermits ze gemaskerd waren. Nochtans blijkt uit de eerdere verklaringen van verzoeker dat de 6 mannen niet gemaskerd waren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 7). Ook blijkt uit het gehoor geenszins dat deze mannen hem met de dood zouden hebben bedreigd. Deze nieuwe incoherenties heffen de vastgestelde vaagheid over de elementen die het kernaspect vormen van verzoekers asielrelaas allerminst op en versterken integendeel de onduidelijkheid van het relaas van verzoeker waardoor het als manifest ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt.

2.10. Verzoeker tracht het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen te rechtvaardigen door te stellen dat hij niet zo goed Russisch spreekt. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad aangaf dat hij niet zo goed Russisch zou spreken en dat dit te wijten zou zijn aan een beperkte schoolopleiding (stuk 7, Vragenlijst, p. 3). Verzoeker werd er echter van bij de aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal op gewezen dat hij diende te melden als hij iets niet begreep (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 2). De Raad stelt vast, na een lezing van het gehoorverslag, dat het gehoor op een normale manier is verlopen en dat niet blijkt dat er ernstige vertaalproblemen hebben plaatsgevonden. Op het einde van het gehoor werd bovendien aan verzoeker gevraagd of hij alle vragen begrepen had en of hij de tolk goed begreep, waarop hij positief antwoordde, en ook de advocaat, die gedurende het ganse gehoor aanwezig was, maakte geen opmerkingen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 12). Op basis van deze bevindingen, besluit de Raad dat er geen vertaalproblemen hebben plaatsgevonden. Verzoeker blijft overigens in gebreke om concreet aan te duiden op welke punten zijn matige kennis van de Russische taal tot een onjuiste interpretatie van zijn relaas zou hebben geleid.

2.11. Met betrekking tot zijn beweerde ernstige geheugenproblemen legde verzoeker gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neer waaruit een problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid, die zich vervolgens zou uiten in geheugenproblemen. De vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden blijven derhalve onverkort overeind.

2.12. Wat de reden voor de aanmaak van zijn internationaal paspoort betreft, leidt de Raad uit het verzoekschrift af dat verzoeker zijn reispaspoort ruim op voorhand heeft laten aanmaken uit voorzorg, aangezien zijn vader en broers reeds in de gevangenis waren beland. Deze *a posteriori*-verklaring stemt niet overeen met de eerdere verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Toen gaf hij initieel aan dat de reispas werd afgehaald omdat de chauffeur ernaar vroeg met het oog op zijn reis naar België (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 5). Deze verklaring valt onmogelijk te rijmen met de gegevens uit zijn intern paspoort (stuk 10, Documenten, Binnenl pp) waaruit blijkt dat er op 23 juli 2010 een internationaal paspoort werd afgeleverd. Na confrontatie deelde verzoeker dan weer mee niet te weten waarom de reispas een jaar vóór de vervolgingsfeiten zou zijn afgehaald (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 11). Zijn betoog dat het paspoort bij wege van voorzorgsmaatregel werd aangemaakt, vindt geen steun in het administratief dossier. De vraag rijst bovendien waarom verzoeker niet onmiddellijk heeft verklaard dat hij zijn paspoort persoonlijk heeft afgehaald, zoals hij nu in zijn verzoekschrift beweert. In elk geval kon de commissaris-generaal op grond van de talrijke incoherente verklaringen in verband met zijn internationaal paspoort rechtsgeldig vermoeden dat verzoeker dit document tracht te verheimelijken om de erin vervatte informatie verborgen te houden. Verzoeker heft in elk geval het vermoeden niet op door het reisdocument voor te leggen of door duidelijkheid te scheppen in zijn onlogische verklaringen.

2.13. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt daarenboven een verdere negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde tussen Rusland en België nooit gecontroleerd te zijn geweest (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/07/2011, p. 6), terwijl hij in zijn verzoekschrift *a posteriori* verklaart dat de deuren “op zich” wel geopend werden (Verzoekschrift p. 5). Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat men bij de controle van vrachtwagens micro-search gebruikt, waardoor de hartslag kan worden opgespoord (stuk 11, Landeninformatie, Cedoca Antwoorddocument). Verzoekers bewering dat hij niet kon worden gevonden omdat hij verstopt was, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing, die door objectieve gegevens worden ondersteund, te doen wankelen.

2.14. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>).

2.15. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat

derhalve niet op. Met zijn bewering dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië tot op heden nog niet is genormaliseerd en dat machthebbers hun macht misbruiken waarbij allerlei gewelddaden worden gepleegd, toont verzoeker niet aan dat er aldaar een situatie van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict heerst. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Tsjetsjenië op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in een ander daglicht stellen.

2.16. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De twee aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN